

ning ikke blot ved Kysten, men ogsaa langs Limfjorden, hvor der er ikke saa faa, der som Drengene begynder at plaske i Vandet og efterhaanden faar Lyst til at komme ud at sejle. Jeg maa sige, at jeg er meget bedrøvet over den Uvillie, som Ministeren har mod at foretage Ændringer. Det vil nemlig aabenbart føre med sig, at adskillige unge Mennesker, der søger Skolen, vil opgive at blive Skibsførere, naar de vel kan tage Styrmandseksamen i Aalborg, men skal rejse længere bort for at faa Skibsførereksamen.

Som ofte nævnt er der i Lovforslaget en Ventil, hvorefter Handelsministeren med Tilslutning af begge Tings Finansudvalg kan tillade Oprettelse af en Skibsførerafdeling ved enhver af de øvrige Skoler. Aalborg Byraad stiller sig, som sagt, overmaade velvilligt overfor de stillede Krav, og jeg haaber da ogsaa, at den højtærede Minister vil stille sig velvilligt overfor det her frembaarne Ønske, der deles af meget store Dele af den nordjydske Befolkning, baade Folk, der vil gaa til Søs, og Personer, der ellers har med Skolen at gøre. Jeg vil derfor gerne spørge Ministeren, om han ikke allerede her i Dag kan udtale sig om, hvorvidt man, naar Aalborg Kommunalbestyrelse stiller de fornødne Midler, Lokaler, og hvad der ellers maatte kræves, til Raadighed, da kan vente, at Ministeren vil stille sig velvillig, saa at Aalborg Navigationsskole fortsat kan have sin Skibsførerafdeling. Det vil vække megen Tilfredsstillelse deroppe, hvis Ministeren i Dag vil kunne give et saadant velvilligt Tilsagn.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Blang har Ordet for en kort Bemærkning.

Blang: Jeg har altid været af den Anskuelse, at lokale Interesser maa vige overfor Samfundsinteresser. Ogsaa jeg beklager naturligvis lige saa vel som det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen, at Skolen i Rønne maa nedlægges, og jeg har intet imod, at dette Spørgsmaal overvejes endnu en Gang i det høje Ting. Jeg ønsker blot at præcisere, at jeg ikke af lokale Hensyn ønsker, at en berettiget økonomisk Plan skal bringes til at strandе.

P. Andersen: Til det ærede Medlem Hr. Sporon-Fiedlers behageligste Erindringer hører den Valgkampagne, der i sin Tid førtes mellem det ærede Medlem og mig ovre paa Ærø. Han forsømmer aldrig en Lejlighed til at komme tilbage til denne Episode

i sit Liv, og han straalер altid af Glæde og Velvillie overfor Omgivelserne, ogsaa overfor mig personlig, naar han kommer ind paa det for ham saa kære Tema. Heller ikke i Dag nægtede han sig Fornøjelsen af at komme tilbage til denne Episode, idet han nævnte, at der har været en Tid, hvor jeg følte for Marstal med anderledes Varme end nu i Dag; men da Marstal ikke var saa venlig overfor mig, har mine Følelser skiftet Karakter. Det ærede Medlem har ellers en ganske udmærket Hukommelse, men med Hensyn til Sympatiferholdet mellem Marstal og mig husker det ærede Medlem dog forkert; thi den Maade, hvorpaa største Parten af Tilhørerne ved Vælgermødet i Marstal modtog mig og mine Udtalelser, var just ikke af en saadan Natur, at den skabte Sympati fra min Side. Det var det ærede Medlems Meningsfæller, der optraadte ved den Lejlighed paa en ret haardhændet Maade. Fra gammel Tid af har jeg derfor ikke nogen særlig Anledning til at være sympatisk stemt; men dette personlige Mellemliggende spiller selvfølgelig slet ingen Rolle i den foreliggende Sag. Her drejer det sig om andre Forhold.

Det ærede Medlem siger, at det er et Retfærdighedskrav fra Marstals Side, og at det bør fremmes. Det, jeg talte for, var ogsaa et Retfærdighedskrav. Det ærede Medlem vil sikkert forstaa, at naar man ikke bruger de Arbejdsløshedskasselove, som er givet ud fra den Forudsætning, at de skal gennemføres saaledes, at de, der lider Nød, kan faa deres Nød afhjulpet, men misrøgter dem fuldstændig — og det har man gjort ganske særlig fra Marstal Landsogns Side, men ogsaa i nogen Maade fra Marstal Hjælpekassebestyrelses Side —, saa er det ganske givet og ganske selvfølgelig, at det paatales paa dertil egnede Steder, og det har jeg tilladt mig at gøre her i Dag.

Jeg er ganske enig med det ærede Medlem i hans Udtalelser om den Indsats, som Sømandsstanden har gjort i Krigen for vort Lands Erhvervsliv. Vi bøjer os alle her i Rigsdagen i dybeste Ærbødighed for vor Sømandsstand, og vi har været med til at udtale vor Sympati for de efterladte og til, saa vidt økonomiske Tilskud kunde gøre det, at søge at afhjælpe den Sorg og Nød, der maatte være kommet i Hjemmene. Det har vi alle være enige i, at hvad den danske Sømandsstand har gjort, er noget, som vi ingen Sinde vil glemme. Jeg henstiller til det ærede Medlem, som er Medlem af Finansudvalget, at erindre den Beslutning, som i sin Tid blev taget her i Folketinget, og som gik ud paa, at Finansudvalget skulde